

Nord-California, 1875

MED BLODSKUTTE øyne og verkende kropp stålsatte Kathryn seg på ny idet diligencen humpet over et ekstra ulendt veistykke. Andre klasse på den transkontinentale jernbanen hadde vært et salig velbehag sammenlignet med denne rystende, rallende reisen inn i en ukjent framtid. To dagers tortur, to netter på overnattingssteder med kun ei trefjøl som seng, et enkelt, loslitt pledd, noe som lignet på lapskaus til middag – krovertene hadde nektet å fortelle hva slags kjøtt de brukte – og enkel havregrøt til frokost.

Det ville kanskje vært lurere å tilbringe et par dager i Truckee, der hun hadde gått av toget, i stedet for å haste videre på siste etappe av turen. Men hun hadde måttet velge mellom å ta denne diligencen eller å vente en hel uke på neste, og det ville blitt for dyrt å være lenger i den ville byen med flere salooner enn hoteller. Hele stedet hadde vært en sjokkartet opplevelse. Befolkningen var stort sett gruvearbeidere, tømmerhoggere og jernbanefolk, og andelen kvinner var skremmende lav. Hun hadde aldri sett en kineser før, men hadde lest at kinesere hadde krysset Stillehavet i tusenvis og akseptert jernbanens luselønn for det farlige arbeidet med å sprengte og hugge ut tunneler gjennom de massive Sierra Nevada-fjellene. Nå da dette veldige prosjektet var fullført, var de foraktede immigrantene på jakt etter andre måter å livnære seg på. Idet Kathryn steg av toget, hadde flere kommet bort til henne. Hun leide en kar til å frakte reisekisten til et passende losji. Han var liten og spinkel, men løftet likevel eiendelene hennes raskt over på den vaklevorne kjerra si og sprang av sted forttere enn hun klarte å holde følge.

Kathryn hadde småløpt etter ham mens hun prøvde å unngå dampende hauger med hestemøkk og små søledammer, nervøs ved oppmerksomheten hun tiltrakk seg. Mennene stirret på henne. Hun så bare noen få kvinner, og ingen så pent kledd som henne. De stirret også. Kathryn nådde igjen bæreren da han gikk inn i et hotell nede ved elva. Da hun kom inn gjennom døra, ble det umiddelbart stille i lobbyen, som var full av menn. Hun lot som hun ikke merket det, og gikk rett bort til resepsjonen og sjekket inn. Å, som hun lengtet etter litt privatliv, et bad, et godt måltid og en seng! Hun hadde tilbrakt sju dager på toget, med det konstante, skjærende bråket fra hjul mot jernskinner i ørene. Aske og glør hadde blåst inn gjennom vinduet fra skorsteinen, som rapet tunge skyer av glødende kull og brente små hull i det mørkegrønne reiseantrekket hennes. Toget hadde bare stanset for å fylle på med kull og vann, det hadde knapt nok vært tid til å få seg et måltid på en lokal kafé.

Bæreren hennes slepte kofferten opp trappen og plasserte den i et lite rom med en seng, et bord og en vannmugge. Overveldet av skuffelse, men altfor trøtt til å gå ned for å be om noe bedre, hadde Kathryn løsnet båndene og tatt av seg hatten før hun slengte seg på sengen. Hun drømte at hun var tilbake i Boston, i herskapshuset til Hyland-Pershing, og sto i døråpningen til en suite i annen etasje. Moren kurret strålende glad til en nyfødt sønn, mens Kathryns stefar satt på kanten av himmelsengen med et stolt smil i det vanligvis så alvorlige ansiktet. Men ingen hørte henne da hun sa noe. Hun reiste seg, datteren som nylig var gjort arveløs, og så gleden som strålte ut fra dem begge. Men henne hadde de visst glemt allerede?

Hun hadde våknet i tårer til en glødende soloppgang. Omtåket og desorientert satte hun seg opp med krøllete klær og ustelt hår. Det rumlet i magen, en påminnelse om at hun ikke hadde spist siden i tolvtiden dagen før. Hun helte iskaldt vann i en bolle og vasket seg i ansiktet. Å, som hun ønsket seg et bad, men hvor mye ville det koste å få et badekar og varmt vann brakt opp til rommet? Hun tok av seg reiseantrekket og brettet det pent før hun iførte seg en Dolly Varden-kjole som var blitt levert rett før hun hadde fått beskjed om at hun skulle sendes til California.

Matsalen var åpen og nesten tom. Kathryn bestilte eggerøre, bacon, stekte poteter og rundstykker med syltetøy. Stappmett gikk hun til resepsjonen, der hun fikk vite at det fantes et badehus i nabobygget. Men da hun så køen av ventende menn, skjønte hun at stedet umulig kunne være trygt for en dame. Skuffet hadde hun gått tilbake til togstasjonen for å ordne med videre transport til Calvada. En diligence sto parkert utenfor, og hestene ble spent for.

«Calvada?» Personen i luken hadde ristet på hodet. «Aldri hørt om stedet.»

Kathryn kjente et blaff av panikk. «Det går post dit.»

«Det må være minst hundre gruvebyer i Sierra-fjellene, frøken. Noen har ikke navn engang. Calvada høres ut som en grenseby, men du må vite om den ligger i nord eller sør.»

Følg brevet som hadde kommet med onkel Caseys testamente, nevnte to andre byer. Hun rakte brevet til mannen, som leste det kjapt og nikket. «Sør, og det tar tre dager å komme dit, om du unngår ulykker på veien. Du er heldig. Diligencen går om en time. Hvis du ikke tar denne her, må du vente ei uke på neste.»

Og nå satt hun i en humpende diligence igjen. Kathryns allerede mørbankede bakdel skumpet opp og ned på setet. En stor fjellkar med buskete skjegg kjørte vognen. Han ropte forbannelser ned over spannet med seks brune hester der vognen raste bortover fjellveien. Hun lurte på hva som ventet henne i Calvada.

Rystet og forslått tenkte Kathryn tilbake på kvelden før hun reiste fra Boston. Moren og stefaren hadde gått i teateret med noen venner. Kathryn hadde spist på kjøkkenet med tjenerskapet. Det hadde vært hjerteskjærende å ta farvel med alle hun var så glad i. Ethvert håp om å få moren til å endre mening forsvant neste morgen da dommeren møtte henne i inngangshallen og informerte henne om at han selv ville følge henne til togstasjonen og se henne av gårde. Hun hadde på følelsen at han ville forsikre seg om at hun kom seg på toget og ble der.

Dommeren sa ikke et ord før de var nesten framme ved stasjonen. Da tok han opp en konvolutt fra innerlomma på frakken. «Dette dokumentet overfører din mors arverett til deg. All eiendom onkelen din var i besittelse av da han døde, er din. Jeg tviler på at det er stort. Jeg har lagt

ved nok penger til at du har litt startkapital.» Med et snev av sarkasme la han til: «Hvis du er nøysom og klok, vil det rekke til du finner deg en passende næringsvei. Jeg har betalt reisen til Truckee. Det blir opp til deg å finne veien til Calvada derfra.»

En næringsvei. Hva skulle det være? Hun hadde mer utdanning enn de fleste kvinner, hovedsakelig fordi hun ofte hadde sneket seg inn i stefarens bibliotek og tyvlånt bøker. Men ingenting av det hun hadde lært, ga henne mulighet til noen næringsvei.

Diligencen humpet og rystet Kathryn tilbake til hennes nåværende omstendigheter. Hun merket at det var luft mellom seg og setet, før hun landet med et hardt dunk som fikk henne til å utstøte et svært upassende grynt for en fin dame. Cussler sendte edder og galle over hestene og smelte med pisen. Kathryn måtte klamre seg fast da vognen svingte. Det midnattsblå antrekket – skjørt og jakke – var grått av støv, det knaste i sand mellom tennene. Hodebunnen klødde selv om hatten dekket håret hennes. Hvor lenge var det til neste stopp? Hun var helt tørr i munnen, men prøvde å la være å tenke på hvor godt det ville smake med et glass kaldt, klart vann.

Den første dagen hadde hun hatt fire medpassasjerer, som alle hadde gått av underveis. Henry Call, en herre tidlig i trettiårene med briller, hadde dukket opp på forrige stopp. Han delte et måltid tvilsom stuing med henne. Call sverget på at det var kylling, men Cussler mente det smakte som klapperslange. Kathryn foretrakk å leve i uvisse, dessuten var hun altfor sulten til å bry seg. Etter måltidet hjalp herr Call henne opp i vognen, der samtalen tok slutt. Begge forsto at ethvert forsøk kunne gi dem en munnfull med veistøv. Han åpnet mappen sin og tok ut et dokument. En gang imellom tok han av seg brillene og pusset dem.

Cussler ropte «ptroo», og vognen stanset. Han fortsatte å rope med ord Kathryn ikke forsto, men de gjorde herr Call knallrød i ansiktet.

«Din iddiot! Hva er'e du tenker på, går ut i veien på den måten?»

En grov, lattermild stemme svarte: «Hvordan skal jeg ellers komma meg på?»

«Kjøp billett som alle andre!»

«Får jeg gå om bord, eller har'u tenkt å la meg bli bjørnemat?»

Kathryn så forskrekket på herr Call. «Er det bjørner her ute?»

«Å ja, frøken. Det kryr av grizzlyer i disse fjellene.»

Som om den enorme overvekten av menn i forhold til kvinner ikke var bekymringsverdig nok, måtte hun nå bekymre seg for dyrelivet også?

Døra til diligençen gikk opp, og en mann med svett, slitt hatt steg inn. Først da fyren fikk satt seg og løftet blikket, ble han oppmerksom på Kathryn. «Hellige Josjafat! Ei dame!» Det rødmussede, aldrende ansiktet åpnet seg i et glis. Han tok av seg hatten, fortsatt framoverbøyd. «Det må jeg si, jeg forventet ikke å se ei som deg her!»

Kathryn kunne sagt det samme.

Vognen begynte å rulle igjen og kastet den gamle karen bakover. Han landet ved siden av herr Call og utstøtte et stygt ord hun hadde hørt hundre ganger fra Cussler de siste førtiåtte timene. Han stakk hodet ut av vinduet. «Hei, Cussler, når skal du lære'ræ å kjøre? Prøver du å drepe meg, eller?»

«Jeg sku' ha kjørt over'æ og latt skrotten din blitt liggende i veien», ropte Cussler tilbake.

Nykommeren lo, ikke det minste fornærmet, og satte seg til rette på plassen sin. «Ber så mye om unnskyldning, frøken. Mente ikke noe me're. Meg og Cussler går langt tilbake.»

Kathryn smilte overbærende og lukket øynene. Hun hadde hodepine, pluss en hel rekke andre smerter og plager. Det hadde krevd all hennes viljestyrke ved forrige stopp å la være å massere de ømme musklene nederst i ryggen da hun steg ned fra vognen.

Mannen klødde seg i skjegget. «Jeg hopper alltid på før veien blir rekti ille. Prøvde å gå en gang, og måtte holde meg fast i et tre for ikke å bli overkjørt.»

Kathryn så ut av vinduet og satte seg tilbake med et gisp.

«Hvis du kikker over kanten i neste sving, får du øye på ei vogn der nede. Føreren hadde det for travelt. Det skjer en gang imellom.»

Cussler smelte med pisken på ny for å skynde på hestene. Kathryn svelget.

«Du vet aldri når'ru skal dø.» Gamlefar var filosof også. «Vi klarer oss, alt ettersom.»

«Ettersom hva da?» våget Kathryn å spørre.

«Hvor mye Cussler drakk på forrige stopp.»

Kathryn så på Henry Call. Han trakk på skuldrene. Hva hadde vært oppi det store glasset stasjonsmesteren ga Cussler? Hun stålsatte seg idet vognen kom til en ny sving, men kunne ikke dy seg. Hun kikket ut. Vognen krenget, og døra spratt opp. Hun hylte idet hun falt forover. Så merket hun at noen grep tak i skjørtet hennes og rykket henne bakover. Den gamle mannen satte kroken på døra, og de tre passasjerene ble sittende og stirre på hverandre. Kathryn visste ikke hvem hun skulle takke, og var redd for å gjette.

Henry Call kremtet. «Jeg ble fortalt at Cussler er den beste føreren på denne ruta. Vi har ingenting å frykte.»

Den gamle mannen snøftet og stappet noe i kinnet. Kjevene jobbet som på en drøvtyggende mulhjort mens han gransket Kathryn, fra de høye knappestøvlene til hattebremmen med pyntebånd og to støvete fjær. «Hva slags fugl måtte gi avkall på dem fjæra?»

«En struts.»

«Hva sa?»

«Str-uts. En afrikansk fugl.»

«Må ha kosta skjorta.» Han bøyde seg over mot vinduet og spyttet en stråle med brun væske.

Kathryn kjente en bølge av kvalme. Men den gamle var ikke ferdig med å saumfare henne. Irritert svarte hun med samme mynt, og lot øynene gli fra den skitne hatten til den velbrukte, rutete skjorta, den værbitte skinnfrakken, de falmede, blå lerretsbuksene og de støvete støvlene. Mannen luktet som en bisamrotte, eller slik hun forestilte seg en bisamrotte luktet. Men hvem var hun til å sette nesa i sky? Hun hadde ikke fått et ordentlig bad siden hun forlot Boston. Hvalbeinskorsettet kjentes altfor trangt. Og enda verre, det klødde noe forskrekkelig under det. Kjolelivet føltes som en vedkubbe nederst i korsryggen.

Diligencen gikk jevnt og rolig nå, og Kathryn klarte å slappe av, helt til Cussler ropte: «Hold dere fast, folkens! Vaskebrett forut!»

Før hun rakk å spørre hva han mente med det, plasserte gamlingen de skitne støvlene sine på kanten av setet ved siden av henne og gjorde seg klar. Med et rykk spratt vognen i været, og det samme gjorde Kathryn. Pyntehatten hennes var det eneste som hindret henne i å få

brudd på hodeskallen. Hun landet med et smertefullt dunk og et *oooff*. Ett sprett ble til en hel serie. «Å ... å ... å ... å.» Hun klamret seg til dørkarmen mens bakenden fikk gjennomgå. Mishandlingen sluttet like brått som den begynte.

Strutsefjærene dinglet foran øynene på henne. Skjørtets hønebur av en kø hadde glidd nedover. Kathryn rettet på seg i setet, men det gjorde bare situasjonen verre. Begge mennene spurte om det gikk bra med henne. «Ja, selvfølgelig. Hvor lenge er det til vi er fremme i Calvada?»

«Ikke så lenge, tror jeg. Før solnedgang, i hvert fall. Cussler holder bra fart.»

Det var ikke noe annet å gjøre enn å holde ut.

Henry Call la bort dokumentene sine. «Dette er en lang reise for en ung dame å foreta på egen hånd, frøken Walsh. De må savne Boston.»

«Det stemmer.» Så langt hadde reisen bare minnet henne om den store prisen man måtte betale for å følge sine overbevisninger.

Den eldre mannen lyste opp. «Boston! Jeg visste du var østfra. Du har den derre storslåtte minen ved deg. Vi ha'kke så mange damer her ute.» Han syntes trollbundet av de flate og brukne fjærene. «Men mange av den andre typen, da.»

Henry Call kremtet.

Den gamle mannen så på ham og tygget på skråtobakken sin. «Hu kommer til å se det sjæl, ikke sant?» Han snudde seg mot Kathryn igjen. «Hvorfor er du her ute?»

«Det har med familien min å gjøre, sir.» Det angikk altså ikke ham.

Den gamle mannen hevet brynene og gransket henne igjen. «Ingen har noen gang kalt meg *sir* før. Mange andre navn, men ikke det. Nei, vi ha'kke noen som deg i Calvada. Ikke bli fornærma når jeg sier det. Det er utelukkende en komplimang.»

«De har ikke mange som deg der jeg kommer fra heller, herr ...?»

«Ikke noe herr. Bare Wiley. Wiley Baer.»

Herr Call tok av seg brillene og pusset dem igjen før han la dem i brystlomma. «Har De familie i Calvada, frøken Walsh?»

«Jeg hadde en onkel. Han døde og etterlot seg en arv.»

«I Calvada?» Wiley snøttet igjen. «Lykke til med det.» Øynene smal-

net. «Var det noe verdt, har noen alt gjort krav på det.»

«Kanskje jeg kan være til assistanse», skjøt Call inn. «Jeg er advokat. Hvis De trenger hjelp med å fremsette det juridiske kravet Deres, føl Dem fri til å oppsøke meg.»

«Det var vennlig av Dem, herr Call.»

Wiley stappet nok en klype tobakk i kinnet mens han skottet på Henry Call. «Du kan like godt snu nå, i stedet for å kaste bort tid på å sette opp et kontor i Calvada. Vi har flere advokater enn bikkjer har fluer. Og de er cirka like velkomne.»

«Jeg er allerede ansatt, Wiley. Jeg kommer ikke til å bli i Calvada i mer enn et par måneder før jeg drar tilbake til Sacramento.»

«Hvem jobber du for? Morgan Sanders?» Wiley satte støvlene sine på motsatt benk igjen. «Han er en fæl» – han gløttet mot Kathryn – «fuglehund».

«Jeg har ikke anledning til å røpe det.»

«Vel, det er bare to menn i Calvada som har nok penger til å hente en fornem advokat fra Sacramento eller hvor det er du kommer fra: Sanders eller Beck, og jeg ville ikke havna mellom dem to.»

«Hvem er de, Wiley?» Kathryn var interessert i å vite så mye som mulig om byen som snart skulle bli hjemmet hennes.

«Morgan Sanders eier Madera-gruva. Leier ut skur til arbeiderne sine. Eier firmabutikken, der de må kjøpe forsyninger. Beck kom seinere, inngikk partnerskap med Paul Langnor. Bra fyr, Langnor. Vanna aldri ut whiskyen. Beck har gjort det bra med saloonen og kasinoet etter at Langnor døde. Bygde et hotell. Beck så elefanten og blei lei av å slåss med tiger'n, var smart nok til å finne seg noe annet å gjøre og blei rik på å gjøre det.»

«Elefanter og tigre?» Kathryn kjente angsten stige.

Henry Call smilte. «Å se elefanten' betyr å lære på den tøffe måten, frøken Walsh. Å slåss med tigreren' betyr å spille faro. Det kommer fra Europa, der de brukte kort med bilder av egyptiske faraoer bakpå.»

«Har spilt det siden jeg kom vestover i -49», bekjente Wiley.

«Gambling, mener du.» Nå skjønte Kathryn hvorfor fyren tilsynelatende ikke eide mer enn noen fillete klær og utgatte sko.

«Livet er et sjansespill, ikke sant? Det er risiko i alt du gjør.»

Vismannen Wiley Baer. «Hva kan du fortelle meg om Calvada?»
«Vel, det er i hvert fall ikke Boston!» Han snøftet av latter. «Såpass kan jeg si.»

«Jobber du i Madera-gruven, Wiley?»

«Jobbe for Sanders? Jeg er ikke dum heller. Når du først drar ned i de sjaktene, kommer du deg aldri ut igjen. Har ei gruve jeg driver aleine i fjellene. Skjøtet går helt tilbake til femtifire. Har papirer som viser det. Og det er bra, for arkivet brant ned i femtifire. Brant enda en gang i femtiåtte. Jeg tar ut det jeg trenger til å leve. På den måten vil åra vare et helt liv.» Han skottet mistenksomt på Henry Call. «Ingen veit hvor den er, andre enn meg.» Han tygget litt før han spyttet ut av vinduet igjen. «En gang iblant er en fyr bare nødt til å dra til en større by.» Han blunket til Henry. «Problemet er at jeg tror jeg har fått lus ...»

«Lus?» Bare tanken fikk Kathryn til å klø.

«Jepp. Noen er flere centimeter lange.»

Herr Call ristet på hodet. «Bare en skrøne, frøken Walsh.»

«Sier hvem?» Wiley Baer skulde mot Call før han smilte uskyldig til Kathryn. «Trur du på en advokat framfor en ærlig mann som har bodd i disse fjella i over tjue år? Jeg lover deg, vi har skadedyr du kan sale opp og ri på. Myggen bærer murbiter under vingene for å kvesse snabelen. Men du trenger ikke å bekymre deg, frøken. Jeg har en skuddsikker måte å bli kvitt dem på. Jeg bare lager et skille i midten, barberer bort alt håret på den ene sida, dynker den andre i parafin og tenner en fyrstikk. Da løper skapningene over til den bare sida, og så spidder jeg dem med jaktkniven min.» Han trakk en kniv opp av sliren og holdt den opp så hun kunne se det tjue centimeter lange bladet.

Hun så skøyeraktig på ham. «Da håper jeg du er treffsikker.»

Wiley lo. «Det skal jeg love deg.» Han blunket igjen, til henne denne gangen.

«Er det mange kvinner i Calvada, Wiley?»

«Kvinner? Jeppsann. Rundt tjue, tipper jeg, hvis det ikke har endra seg siden sist. Ikke mange fine damer, da, og ingen som deg, det skal være sikkert og visst.» Han studerte henne igjen. «Er du opptatt?»

«Unnskyld meg?» Kathryn rødmet, overrasket over at han kunne stille et så personlig spørsmål.

«Er du forlova eller gift?» Han hevet stemmen, som om hun ikke hadde hørt spørsmålet i larmen fra seletøy og dundrende hover.

«Nei.»

«Vel, de gode nyhetene vil spre seg som en ildebrann.» Han gliste. «Hvis du ønsker deg en ektemann, kan du få en før det blir mørkt.»

Var det et California-frieri? «Nei takk.»

«Mannfolka her ute lengter etter koner. Og du ser ut som en glimrende kandidat.»

Hun gikk ut fra at han hadde ment det som en kompliment, men hun følte seg som en blodig biff på en tallerken. «Jeg kom ikke hit for å finne meg en ektemann. Jeg kom for å gjøre krav på en arv og bestemme over mitt eget liv.»

«Du vil trenge beskyttelse.»

Var det et tilbud? «Jeg får kjøpe en revolver.»

Diligensen svingte brått, og Kathryn grep tak i vinduskarmen. Hver eneste muskel i kroppen tryglet om at denne påkjenningen snart måtte være over.

«Våk opp, folkens!» ropte Cussler. «Nå svinger vi inn i Calvada.»

Herr Call lukket mappen sin. «Kommer noen for å møte deg, frøken Walsh?»

«Jeg skal kontakte herr Neumann når jeg ankommer.»

Wiley spyttet en tobakksklyse ut av vinduet. «Kurt Neumann?»

«Det stemmer. Kjenner du ham?»

«Han skar nesten øret av meg forrige gang jeg var i barbersalongen hans.»

Etter lengden på Wiley Baers hår å dømme, måtte det ha vært flere år siden.

«Elendig barberer. Bra mann. Når han er edru. Hvis han ikke er i salongen sin, finner du han i Beck's Saloon.»

Kathryn skvatt ved lyden av noen høye smell. «Var det skudd?»

«Jepp.» Wiley klødde seg i skjegget. «Høres ut som en Smith & Wesson. Det er ikke uvanlig med skyting i Calvada. Menn blir litt bråkete med whisky innabords.» Han lente seg ut av vinduet idet vognen kom ut av svingen. «Ser ingen lik i gata.» Han satte seg igjen. «Kunne vært verre. En gang så jeg seks menn jage ei bikkje ned-

over Tomsegata. De var så fulle at ingen traff. Dessverre fikk en fyr som var et ærend i dagligvaren ei kule gjennom skallen.»

Kathryn visste ikke om hun skulle tro ham eller ikke. Henry Call sa ikke at det var en skrøne. Hva slags sted var egentlig Calvada? «Arresterte sheriffen dem?»

«Det var ikke noen sheriff.»

«Det må da være en lov ...»

«Jepp. Mennene samla seg i saloonen og diskuterte saken. Kom til at det var et uhell. Skikkelig synd, men vi må jo alle legge inn årene en gang.»

Kathryn stirret på ham. «Og det var alt de gjorde for den avdøde?»

«Nei da. De tok noen glass i hans navn, samla inn litt penger og begravde ham i en ny dress neste dag.»

Akkurat da Kathryn skulle kommentere dette, ble hun slått av en stank som var så motbydelig at hun brakk seg. Hun holdt seg for nese og munn. «Hva i alle dager er den grusomme lukten?»

Wiley Baers skjeve smil ble til en beklagende mine. «Som jeg sa, Calvada er ikke Boston. Du venner deg til lukta om et par dager.» Ytterligere tre skudd smalt da vognen stanset. Hadde en kule på avveie truffet Cussler eller en av hestene? Wiley åpnet døra og hoppet ned. Han så seg rundt og kikket inn igjen. «Må ha regna igjen. Gjørma når meg til over anklene. Best å gå ut på den andre si'a, frøken. Her er det synkehull som er så djupe at menn har forsvunnet og blitt en del av veien.»

I luften hang det en eim av kloakk, gjørme og hestemøkk. Nok et skudd runget. Glass knuste. Menn ropte. Det hørtes ut som en slåsskamp hadde brutt ut i saloonen tvers over gata. Wiley vasset gjennom gjørma. «Kommer fra Beck's. Men skytinga er over, tror jeg.»

Herr Call steg ut av vognen og ned på plankepromenaden. Han rakte hånden mot Kathryn. Skjelvende og mo i knærne hoppet hun bort til promenaden der Wiley Baer sto og skrapte klumper med tykflytende, illeluktende gjørme av støvlene. På den andre siden av gata fløy svingdørene opp, og en mann kom flaksende ut. Han falt bakover, ned fra promenaden, og skled ut til midten av gata. En høy, bredskuldret mann med mørkt hår kom gjennom dørene etter ham.

«Der har vi Matthias Beck. Og han virker temmelig sint.»

Kathryn så mannen skritte ned fra promenaden ut til midten av veien og løfte den andre opp av gjørma. Hun snudde seg bort hver gang han slo den stakkars fyren: én gang, to ganger, en tredje, før han slapp taket. Mange var kommet ut fra saloonen og sto bortetter plankepromenaden og heiet på ham. Nå tok han mannen i nakken og slepte ham bort til hestetrauet og slengte ham oppi. Mannen fløt opp, harkende og hostende. Beck skjøv ham ned igjen. Opp og ned med stakkaren, som om Beck vasket klær.

Kathryn fulgte forferdet opptrinnet. «Hvorfor ler de mennene? Bør ikke noen stanse den bolla før han drukner den stakkars mannen?»

Henry Call ristet på hodet. «Best å ikke blande seg når du ikke vet hva som har skjedd.»

Da hun så på Wiley, slo han hendene i været. «Ikke se på meg. Jeg holder meg langt unna.»

«Mannfolk!» mumlet Kathryn oppgitt og gikk bort til kanten av promenaden. «Slutt med det tullet øyeblikkelig! La den mannen være i fred!»

Hun fikk oppmerksomheten til mennene utenfor saloonen, men Beck lot seg ikke affisere. Mannen flakset med armene idet Beck dukket ham under igjen, før han halte ham opp og la fyren over kanten av trauet, der han brakk seg. Da mannen hadde tømt magen, grep Beck ham i skjorta og snakket til ham nese mot nese.

Mannen klarte å komme seg ut av trauet, men så gled han og landet i gjørma igjen. Han rullet over og krabbet i retning promenaden idet Beck snudde seg rundt og festet blikket på Kathryn.

Du godeste. Hun svelget.

«Å nei!» stønnet Wiley. «Her kommer han. Lykke til, det var hyggelig å bli kjent med deg.» Klukkende hoppet han ut i den gjørmete gata og begynte å hjelpe en ung mann med å spenne fra hestene.

Kathryns hjerte slo fortere for hvert steg Matthias Beck kom nærmere. Da han skrittet opp på promenaden, rygget hun instinktivt bakover. Hun minnet seg selv på at hun hadde trosset dommer Lawrence Pershing mange ganger gjennom årenes løp. Beck sa ingenting, bare så på henne. Hun følte lungene snurpe seg sammen, og hånden landet på

magen. Urolig over disse uvante fornemmelsene, snudde hun seg raskt bort og speidet etter reisekisten.

«Vel, vel, Henry ...» Beck snakket med dyp sørstatsaksent. «Du sa ikke at du hadde med deg en dame.»

Kathryn rettet seg opp, snudde seg og så på ham. «Jeg er ikke hans dame.»

«Enda bedre.» Han gliste så bredt at hun fikk lyst til å klaske til ham, spesielt siden en varm strøm feide gjennom henne.

Henry kremtet. «Matthias, dette er frøken Kathryn Walsh. Hun har kommet for å ta over –»

«Herr Beck er nok ikke det spor interessert i *mine* gjøremål.»

«Tvert imot. Jeg er interessert i alt ved deg.»

Kathryn overså ham.

«Hu er fra Boston», bidro Wiley.

«Det kunne jeg nesten gjettest.» Becks blikk beveget seg ned og opp igjen og landet på strutsefjærene som hang foran ansiktet hennes. Hun motsto lysten til å ta av seg hatten og slå ham med den.

«Hu har et brev fra Kurt om en eller annen arv», fortsatte Wiley.

«Wiley Baer!» protesterte hun. Hvorfor mente de to mennene i reisefølget at Beck hadde behov for å få vite om hennes ærend?

«Jeg er redd for at Kurt Neumann ikke er i stand til å ta seg av verken forretninger eller noe annet på det nåværende tidspunkt», sa Beck til henne.

Kathryn løftet haken. «Og hvordan kan De vite det, om jeg tør spørre?»

«Han falt i svime i baren min for en time siden, så jeg. Jeg fikk noen til å bære ham hjem. Han sover det av seg til i morgen. I mellomtiden kan muligens jeg stå til tjeneste?» Tonen var seriøs.

«Ellers takk, men jeg tror ikke det.»

«Det virker ikke som du liker meg noe særlig, min gode dame.»

Benevnelsen irriterte henne. «Jeg vet ingenting om Dem, annet enn at De eier det stedet tvers over gaten, og at De banket opp den stakkars mannen og nesten druknet ham i trauet.»

«Han ville feire en seier ved farobordet og begynte å skyte. Heldigvis drepte han ingen.»

Den informasjonen satte saken i et annet lys, men hun syntes likevel ikke at offentlig juling var riktig respons. «Ville det ikke vært bedre å levere ham til konstabelen for ordensforstyrrelse?»

«Han er i Boston», opplyste Wiley. «Fått en sheriff nå, Matthias?»

«Ikke ennå.»

Wiley klødde seg på brystet. «Det var hyggelig å reise med Dem, frøken, men nå skal jeg få meg noe sterkt å drekka, et bad, et godt måltid og et besøk i Dokkehuset.» Han snudde seg og la kursen mot Beck's saloon.

Kathryn rynket pannen. Dokkehuset?

«Walsh ...» Beck så tenksom ut. «Du er ikke i slekt med City Walsh?»

Kathryn så opp på ham. «City? Onkelen min het Casey Teague Walsh.» *Casey Teague. C.T.* Kanskje disse menneskene kjente ham som City.

Alt snev av humor forlot mannens ansikt. «Beklager å måtte si det, men det venter nok ingen skatt på deg i enden av regnbuen.»

Hun blunket og følte hjertet synke. Der forsvant de store drømmene, om hun hadde hatt noen. Stefaren ville vel ikke ha gitt henne noen gullgruve, nei.

«Vel, det får duge, uansett hva det er.» Hun nikket til Henry. «Det var hyggelig å møte Dem, herr Call. Nå får dere unnskyld meg, mine herrer.» Hun gikk inn på diligencekontoret og spurte om hun kunne få oppbevare bagasjen sin der, og om hvor hun kunne finne et hotell.

«Stedet mitt tvers over gata er det beste i byen», sa Beck bak henne.

Pulsen hennes gikk i været. Hun holdt blikket festet på stasjonsmesseteren. «Det må da finnes et annet hotell ...»

«Sanders Hotel ligger et par kvartaler nede på høyre side, men jeg vil ikke anbefale det til en fin dame som deg.» Beck sto i døråpningen.

«Men De synes en saloon passer bra?»

«Saloonen er nedenunder, min gode dame. Rommene er oppe, fullt møblerte, og alle har lås. Du er trygg under mitt tak.»

Glimtet i øynene hans fikk henne til å tenke at det ikke kunne stemme. «Nei, ellers takk, herr Beck.» Hun løftet vadsekken sin og gikk mot døra. Han rørte seg ikke.

«Jeg skal sørge for at Kurt blir edru mens du finner deg til rette.»

Magen hennes rumlet høyt, og hun rødmet.

Munnvikene hans krummet seg. «Og jeg kan vise deg et bra sted å spise.»

«Vær snill og gå til side, sir.»

Ansiktet hans hardnet. «Du går ikke til Sanders Hotel.»

Stefaren hadde ofte tatt en bydende tone overfor henne, og det vekket alltid hennes eget hissige temperament. Hun ga ham et søtt smil. «Er det slik De får kunder, herr Beck, ved å henvende Dem til kvinner på diligencestasjonen?»

Beck gikk til side og bukket hånlig. Hun kjente varmen fra kroppen hans da hun skrittet forsiktig rundt ham.

«Da er det bedre at du går til huset til onkelen din», sa han da hun hadde tatt noen skritt.

Håpet steg i henne. «Er det et ordentlig hus?»

«Ikke akkurat.»

«Kan De vennligst si hvor jeg skal gå?»

«Med glede.» Han løftet haken. «Et par dører nedover på venstre side. Mellom Bjørnehodet Saloon og Barrera's fandangohall.»

Hun stirret på ham, svelget krampaktig og nikket svakt. «Takk, herr Beck.» Hun fulgte anvisningene med blikket hans i ryggen.

«Si hei til Trykk fra meg», ropte han etter henne.

Kathryn stanset og snudde seg. «Trykk?»

«Gutten jobbet for onkelen din. Han har bodd der helt siden City døde. Ingen andre steder å dra. Be ham stikke innom meg.» Han vendte seg mot Henry og sa noe lavt, før han fulgte ham over gata.